RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 56.730bis van 6 december 1995
in de zaak A. 66.635/IV-15.411.

In zake : Achiel VAN ROMPUY,
wonende te LOVENDEGEM,
Beiaard 47

tegen :

1. de gemeente LOVENDEGEM,
   die woonplaats kiest bij
   Advocaat Ph. LEROY,
   kantoor houdende te GENT,
   Coupure 5,
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Achiel VAN ROMPUY op 29 november 1995 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "het Ministerieel besluit houdende goedkeuring van het besluit van de gemeente Lovendegem van 6 juli 1995 houdende het opleggen van een tuchtstraf van het ontslag van ambtswege, van 6 oktober 1995";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de eerste verwerende partij;

Gezien het administratief dossier van de tweede verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 1 december 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 december 1995;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VAN EECKHAUT die, loco Advocaat P. VAN EECKHAUT verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat Ph. LEROY verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct van de directeur H. COLIN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de vordering wordt verworpen om de volgende redenen, die overigens wellicht elk op zich volstaan om die verwerping te rechtvaardigen :

1. Verzoeker heeft tegelijkertijd een gewone vordering tot schorsing ingediend; inhoudelijk valt er in de beide vorderingen tot schorsing geen verschil te bespeuren tussen de uiteenzetting die het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet aantonen en de uiteenzetting die de uiterst dringende noodzakelijkheid moet aantonen; nochtans vereist artikel 8, tweede lid, 4°, 5° en 6° van het procedurereglement voor het administratief kort geding een aparte uiteenzetting.

2. Moet men aanvaarden dat, al komen ze in beide verzoekschriften voor, de zinnen "De verzoeker is

intussen zonder enige vorm van inkomsten. Hij heeft het dagelijks moeilijk om rond te komen", ertoe strekken de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen, dan bedenkt de Raad het volgende : het bestreden besluit blijkt verzoeker betekend te zijn op 8 oktober 1995; zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is 29 november 1995 gedateerd; welk feit heeft zich in die periode voorgedaan waardoor het zonder inkomen zijn en de dagelijkse moeilijkheden van verzoeker einde november 1995 -pas dan- zo zwaar zijn gaan wegen dat, in tegenstelling tot voordien, verzoekers nadeel uiterst dringend verholpen is moeten gaan worden? Verzoeker laat de Raad dat feit niet kennen.

Wel lijkt verzoeker het pas op 29 november 1995 indienen van zijn vordering te willen verantwoorden door de ingewikkeldheid en de omvang van het dossier waardoor "de redactie ... de huidige akte heel wat tijd in beslag heeft genomen". Met een zodanig excuus wordt de notie zelf van de uiterst dringende noodzakelijkheid genegeerd; de uiterst dringende noodzakelijkheid is geen functie van de moeilijkheidsgraad van het dossier, ze komt met het opdoemen van het nadeel dat door een schorsing moet worden opgevangen.

3. Verzoeker lijkt zelf de uiterst dringende noodzakelijkheid te ontkennen door tegelijk een gewone vordering tot schorsing in te dienen. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid veronderstelt immers dat de gewone vordering tot schorsing niet vermag het onheil dat de verzoekende partij overkomt, te voorkomen. Verzoeker legt niet uit hoe hij in logica desalniettemin de beide vorderingen tegelijk heeft kunnen indienen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes december 1900 vijfennegentig, door :

de H. J. BORRET, kamervoorzitter,
Mevr. S. DOMS griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. BORRET.**